

Arrest

nr. 68 990 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. GALOT, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“U verklaart een Wit-Russisch staatsburger te zijn van Russische origine met vaste verblijfplaats in Borisov (Wit-Rusland).

Uw echtgenoot, Z.N.(...) (OV X), was sinds februari 2010 activist bij de burgerbeweging “Govori Pravdu” (Spreek de Waarheid), opgericht door presidentskandidaat Vladimir Neklayev. Hij verspreidde brochures en rapporten voor de beweging.

Toen uw man op 18 mei 2010 brochures van Govori Pravdu ophaalde in Minsk in het gebouw waar deze brochures werden gedrukt, vond een raid plaats op dit gebouw. Hij werd gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor. Gedurende vier uur werd hij vastgehouden en ondervraagd. Daarna werd hij vrijgelaten. In juni 2010 verspreidde hij brochures over “Govori Pravdu” op zijn werk.

U en uw man ontvingen op 15 juli 2010 een convocatie van het gerecht in Borisov. U werd als getuige opgeroepen. Er werd uw man een administratieve boete opgelegd van 500.000 roebel omwille van het illegaal verspreiden van propaganda op het werk.

Uw man werd kort daarop ontslagen van zijn werk. Ook u kreeg uw ontslag aangeboden in augustus 2010.

Op 16 november 2010 bracht uw zoon een aantal dozen met propagandaliteratuur. Hij belde jullie ongeveer een kwartier later op met het bericht dat hij gevolgd werd door een politiewagen. U probeerde uw zoon later nog te bereiken, maar kreeg geen gehoor meer. Sindsdien hebt u van hem niets meer vernomen.

De volgende morgen omstreeks 11u werd er bij u thuis een huiszoeking gehouden. U was op dat moment bij uw dochter Veronika. Er werd literatuur van de beweging in beslag genomen, enkele diskettes en een computer. Uw man moest een uitreisverbod ondertekenen.

Jullie besloten het land te verlaten en vertrokken op 18 november 2010 met de trein naar Moskou, waar uw man geld leende van zijn zus voor uw reis naar Europa. Jullie reisden terug naar Wit-Rusland, naar Baranovitch, waar Sasha, een vriend van uw man, uw reis met een minibus regelde naar België.

U vroeg op 23 november 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U bent niet in het bezit van een Wit-Russisch paspoort."

Verzoekster betwist deze feiten niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw persoonlijke asielverklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Z.N.(...) (OV 6.727.094). Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd: [...]"

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, N.Z.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 68 988 van 21 oktober 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van N.Z. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonde op welke manier voormeld artikel, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt, schendt. Bijgevolg is deze aangevoerde schending als middel onontvankelijk.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde (RvS 27 september 2007, nr. 175.106), waardoor deze bepalingen hoe dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 4, §1 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, benadrukt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. Bovengenoemde richtlijn is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

De door verzoeker aangevoerde schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" is als middel onontvankelijk. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.5. Verzoeker poneert dat er zowel objectieve als subjectieve gronden voorhanden zijn voor zijn vrees. Hij laat gelden dat hij in zijn land van herkomst vreest om gearresteerd te worden en motiveert deze vrees door te wijzen op eerdere vervolging, op het feit dat men hem in mei 2011 heeft gezocht bij zijn dochter, op het feit dat de politieke organisatie waarvan hij lid is, wordt vervolgd in Wit-Rusland -hij verwijst hiervoor naar landeninformatie en persberichten-, en op het feit dat er in Wit-Rusland sprake is van mishandeling van opgepakte personen door de lokale en nationale autoriteiten -verzoeker verwijst naar US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2010 en een rapport van Freedom House en Amnesty International van 2011-.

Verzoeker wijst er ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een gelijkaardige zaak oordeelde dat de terugzending naar het land een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Hij verwijst ook naar UNHCR, Guide des procédures et critères, nr. 61.

Verzoeker laat gelden dat zijn vrees voor vervolging actueel is en verwijst in dit verband naar persartikels waaruit blijkt dat de situatie in Wit-rusland gevaarlijk is voor politiek activisten. Hij wijst er op dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij politiek actief was in de Wit-Rusland voor de burgerbeweging "Govori Pravdu".

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift van 30 juni 2011 louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

Dit op zich volstaat echter niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is.

Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet hebben maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst.

Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Een verwijzing naar algemene rapporten van US Department of State, Freedom House en van Amnesty International en naar allerhande persartikelen over de algemene situatie in Wit-Rusland, volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Dat men hem in mei 2011 bij zijn dochter heeft gezocht, is louter een blote bewering; verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die deze bewering ondersteunen.

De Raad merkt nog op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde hebben die bindend is en dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.7. Verzoeker stelt er van overtuigd te zijn dat in zijn hoofde voldaan is aan de voorwaarden opgesomd in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Hij laat gelden dat hij een consistent en coherent relaas heeft verteld dat in overeenstemming is met de informatie over de feiten, dat hij meteen een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend, dat hij inspanningen heeft geleverd om zijn relaas te staven, dat hij een aannemelijke verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van bewijsstukken, en dat hij een geloofwaardig relaas naar voor heeft gebracht.

Hij benadrukt dat hij na zijn aanhouding in de ROVD van Pervomayskaya werd vrijgelaten zonder dat er gevolg werd gegeven aan de zaak -hij verwijst hiertoe naar landeninformatie uit US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2010-). Volgens verzoeker is het logisch dat er geen documenten bestaan van een arrestatie waaraan geen verder gevolg werd gegeven. Bovendien zou geen enkele autoriteit een document opstellen dat haar illegale activiteiten aantoont.

Verzoeker verklaart verder dat hij geen kopie heeft ontvangen van het huiszoekingsbevel. Hij verwijst naar persartikels met getuigenissen en naar US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2010 waaruit blijkt dat huiszoekingen vaak plaatsvinden zonder huiszoekingsbevel of zonder het vertonen van een huiszoekingsbevel. Er kan volgens hem hem dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij geen afschrift van het bevel heeft voorgelegd.

Wat betreft het protocol van de huiszoeking, beweert verzoeker dat dit een voorgedrukt protocol is waarin de reden van de huiszoeking niet wordt vermeld. Verder haalt hij landeninformatie aan waaruit blijkt dat de goederen die meestal in beslag genomen zijn, typisch zijn in het geval van personen actief in een politieke oppositiebeweging.

Verzoeker benadrukt dat hij de originele oproepingsbrieven voorlegde. Als bijkomend bewijsstuk om de veroordeling tot het betalen van de boete te staven, legt hij ter terechtzitting een fax van een afschrift van de betaling van de boete. Volgens verzoeker kan overigens uit het feit dat zijn echtgenote als getuige werd opgeroepen, worden afgeleid dat hij in dezelfde zaak als beschuldigde werd opgeroepen "anders zou er ook op zijn convocatie de woorden "als getuige" staan" (zie het verzoekschrift, p. 15).

Verzoeker stelt ook dat het logisch is dat er in de convocatie niet wordt vermeld dat hij wordt opgeroepen in verband met zijn politieke activiteiten. Hij verwijst naar informatie waaruit blijkt dat de Wit-Russische autoriteiten de politieke oppositie vervolgen en dat personen worden veroordeeld tot administratieve boetes. Hij stelt dat hetzelfde geldt voor de ontslagbrieven. In dit kader haalt hij een arrest aan van het EHRM dat handelt over een ontslag om politieke redenen.

Over de bewijzen van het uitreisverbod stelt verzoeker dat hij tijdens het verhoor een verklaring heeft gegeven voor de afwezigheid ervan.

Verzoeker laat ook gelden dat het logisch is dat een Belgische dokter in zijn attest niet aangeeft wat de omstandigheden zijn waarin de verwondingen zijn opgelopen aangezien hij niet aanwezig was bij het voorval. Hij verwijst vervolgens naar informatie waaruit blijkt dat er hardhandig wordt opgetreden tijdens huiszoekingen.

2.8. De Raad onderstreept dat -bij afwezigheid van bewijsstukken- coherente en geloofwaardige verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn.

Indien evenwel in redelijkheid verwacht kan worden dat bewijsstukken voorradig zijn, moet de asielzoeker deze voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om dit te doen.

In casu is de Raad van mening dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen enkel daadkrachtig bewijs van vervolging neerlegt; verzoeker geeft voor zijn falen evenmin een aannemelijke verklaring.

De Raad ziet immers geen enkele reden waarom er geen officiële documenten zouden zijn opgesteld voor een arrestatie waaraan nadien geen verdere gevolg aan gegeven werd.

Verzoeker toont ook niet aan dat de autoriteiten geen verslag opstellen naar aanleiding van "illegale" praktijken; bovendien merkt de commissaris-generaal in zijn nota terecht op dat een arrestatie door de veiligheidsdiensten naar aanleiding van een deelname aan een politieke activiteit, geenszins als een "illegale activiteit" zal worden gezien, zeker niet in het licht van de situatie in Wit-Rusland waar de autoriteiten uiterst wantrouwig staan ten opzicht van elke daad van politieke oppositie.

Verder wijst de Raad er op dat, in tegendeel tot wat verzoeker beweert, het hem niet ten kwade wordt geduid dat hij geen kopie van het huiszoekingsbevel heeft neergelegd; verzoekers uitleg hieromtrent acht de Raad derhalve niet dienstig.

De uitleg van verzoeker omtrent de niet vermelding van de reden van de huiszoeking/oproeping in het protocol van de huiszoeking/oproeping vermeld wordt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit deze documenten hoe dan ook geen verband kan worden afgeleid met zijn politieke activiteiten en kan

bijgevolg bezwaarlijk als een begin van bewijs aanzien worden. Dat deze documenten originelen betreffen, werpt geen ander licht op de zaak.

Hetzelfde geldt voor de documenten met betrekking tot het ontslag van verzoeker en zijn echtgenote. Dergelijk verband kan trouwens ook niet worden afgeleid uit de vermelding van de in beslag genomen goederen. De verwijzing naar algemene informatie, zijnde Human Rights Watch, World Report 2011, en een bundel persartikelen over Wit-Rusland en de politieke oppositie waarin te lezen staat dat bij een aantal huiszoeken bij activisten computermateriaal in beslag werd genomen, doet hieraan geen afbreuk. Het betalingsbewijs van de boete kan evenmin als een begin van bewijs beschouwd worden gezien de reden waarom verzoeker werd beboet, er niet op wordt vermeld.

De Raad wijst er op dat het medisch attest geen opheldering verschaft omtrent de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Er wordt in de bestreden beslissing ten andere niet gesteld dat het vreemd is dat het attest dit niet vermeld, zoals in hoofde van verzoeker blijkt.

Wat betreft de informatie met betrekking tot het hardhandig optreden stelt de Raad vast dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat verzoeker tijdens een huiszoeking zou zijn geslagen.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en tot het vergoelijken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die deze weerleggen en het gebrek aan bewijzen voor zijn politieke activiteiten en de vervolging die daarvan het gevolg was, te verklaren.

Het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas, keert zich tegen de geloofwaardigheid ervan. Een schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 kan bijgevolg niet worden volgehouden.

De stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegde (twee stukken die zich voordoen als een origineel, een fotokopie en een strookje papier) zijn niet-geïnteriseerd, zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat ze door de Raad op basis van artikel 8 PrRvV niet in overweging genomen worden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering van de bestreden beslissing en niet met diverse onderdelen op zich van de motivering. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Verzoeker betwist het gerezen vermoeden dat hij en zijn echtgenote hun paspoorten achterhouden.

Het kan volgens verzoeker niet dat dergelijke insinuaties voor het eerst in een beslissing worden opgenomen zonder dat hem de kans wordt geboden om er op te antwoorden. Bovendien mist deze insinuatie volgens hem iedere grondslag aangezien dit uit het Visum Information System II zou blijken. Hij stelt verder dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de realiteit dat mensensmokkelaars paspoorten van hun klanten niet meer teruggeven.

Verder duidt verzoeker het de commissaris-generaal ten kwade geen dieper onderzoek te hebben gedaan naar het ontstaan van de tegenstrijdigheid aangaande zijn staatsburgerschap.

Verzoeker wijt deze tegenstrijdigheid aan een fout in de vertaling op het Commissariaat-generaal door verwarring tussen de Russische termen voor 'etnie' en 'burgerschap'. In dit verband voegt hij bij zijn verzoekschrift een verklaring toe van een docent Russisch aan de Hogeschool-Universiteit Brussel. Verzoeker benadrukt dat het staatsburgerschap van hem en zijn vrouw blijkt uit het rijbewijs, uit de wet op het staatsburgerschap van de Republiek Wit-Rusland, uit het feit dat zijn echtgenote tewerkgesteld was bij een staatsinstelling, uit de bewijzen van woonplaats en gezinssamenstelling waar zijn echtgenote "als burger" wordt aangesproken, uit de fotokopieën van de geboorteakte en identiteitsdocumenten van hun kinderen en van de vader en zus van zijn vrouw, en uit de coherente verklaringen van hem en zijn echtgenote over de feiten die zich in Wit-Rusland afspeelden.

De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden voor is, een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas.

Verzoeker geeft evenwel te kennen hier niet mee akkoord te gaan, doch blijft in gebreke zijn belangrijkste identiteitsdocument, met name zijn Wit-Russisch paspoort, voor te leggen.

Voor zover geloof kan gehecht worden aan de bewering van verzoeker dat hij dit document aan zijn passeur heeft afgegeven, moet opgemerkt worden dat het gebrekkige bezit aan bewijskrachtige documenten aan hemzelf te wijten is.

De verwijzing van verzoeker naar de wetgeving op het staatsburgerschap van Wit-Rusland toont niet aan dat hij en zijn echtgenote staatsburgers van Wit-Rusland zijn. Behalve uit de verklaringen van

verzoeker kan immers nergens worden uit afgeleid dat ze binnen de door de wet gestelde voorwaarden voor het staatsburgerschap vallen.

Wat betreft de andere documenten die verzoeker ter staving van zijn staatsburgerschap neerlegt, onder andere de identiteitsdocumenten van hun kinderen en de familieleden van zijn vrouw, stelt de Raad vast dat deze slechts fotokopieën betreffen waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Ook de fotokopieën van attesten van woonplaats en gezinssamenstelling, waarin de vrouw als "burger" wordt aangesproken in een standaardformulier, vormen geen bewijs van staatsburgerschap gezien dit louter de woonplaats van verzoeker en zijn gezin aangeeft. De stelling van verzoeker dat personen die niet over het Wit-Russisch staatsburgerschap beschikken niet tewerkgesteld kunnen worden in een staatsinstelling, is een blote bewering die niet wordt aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat uit de vaststelling dat er geen toepassing werd gemaakt van de Dublin verordening kan worden afgeleid dat ze geen visum in hun paspoort hebben, wijst verweerder er terecht op dat de bestreden beslissing niet stelt dat ze een visum zouden hebben verkregen maar dat ze mogelijk een poging doen om de inhoud van hun identiteitsdocumenten -waaronder mogelijks een visum- voor de commissaris-generaal verborgen pogen te houden. Het feit dat ze geen visum zouden hebben gehad, betekent niet dat er geen vermoeden kan ontstaan dat verzoekers een aantal elementen die vermeld staan in een intern paspoort, pogen te verhullen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd wat hun staatsburgerschap betreft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat onduidelijkheid omtrent het staatsburgerschap te wijten is aan problemen met de tolk daar in het Russisch voor dit begrip twee termen bestaan, wijst de Raad er op dat verzoekers tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werden bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en dus ook op de hoogte is van het verschil in het Russisch tussen de termen "staatsburgerschap" en "etnie". De bij het verzoekschrift gevoegde verklaring van een docent Russisch, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad stelt ook vast dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker in het Russisch werd voorgelezen, hij geen opmerkingen heeft gemaakt en het gehoorverslag aanvaard en ondertekend heeft. Ook op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker geen melding van tolkproblemen op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag van 6 mei 2011, p. 1). De opmerking in het verzoekschrift komt dan ook te laat.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en tot het enkel uiten van kritiek wat geen dienstig verweer uitmaakt.

Verzoeker betwist dat zijn verklaringen over de reisroute niet aannemelijk zijn. Hij verklaart niet te zijn gecontroleerd aan de grens tussen de Russische Federatie en Wit-Rusland en legt de commissaris-generaal ten laste geen objectieve informatie bij te brengen waaruit blijkt dat zijn verklaringen en deze van zijn vrouw, namelijk dat er tussen de twee voormelde landen een gemeenschappelijke grens is en dat er op de trein geen grenscontrole gebeurt, ongeloofwaardig zijn.

Bovendien wijst hij er op dat hij tijdens het verhoor stelde dat ze het huis onopgemerkt verlieten en het land slechts kort verlieten. Verzoeker acht het niet onwaarschijnlijk dat een persoon die een verbod kreeg om het land te verlaten niet 24 uur op 24 wordt gecontroleerd. Hij stelt dat hij reeds heeft uitgelegd waarom hij naar Rusland moest en dat ook moest terugkeren omdat de reis vanuit Wit-Rusland werd georganiseerd.

Verzoeker laat aangaande de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, gelden dat deze info niet up-to-date en objectief is en aldus niet voldoet aan de criteria gesteld in de Europese richtlijnen over het gebruik van objectieve landeninformatie in de asielprocedure. De informatie dateert immers van 2005-2006, werd niet opgesteld door specialisten met betrekking tot grenscontroles buiten de luchthavens, heeft betrekking op Tsjetsjenen, en is opgesteld door personen die werken voor de luchthavenautoriteiten, terwijl hij en zijn vrouw niet met een vliegtuig naar België zijn gereisd, maar met een minibas.

Bovendien handelt de informatie niet over de praktijk en dienen er volgens de procedurerichtlijn meerdere bronnen te worden geraadpleegd. Verzoeker wijst er nog op dat uit bedoelde informatie zelf blijkt dat er sprake is van uitzonderingen op de regel en dat de grensbewaking dus alles behalve feilloos werkt. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker dan ook geen rekening hebben gehouden met het feit dat mensensmokkelaars aan hun klanten geen of zo weinig mogelijk informatie geven.

De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de gehanteerde bronnen en tot het uiten van louter blote beweringen, waarmee hij echter niet vermogt de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Zo brengt verzoeker zelf geen informatie aan waaruit blijkt dat de situatie sinds 2005-2006 zou zijn gewijzigd en dat er, wat betreft de grenscontroles aan de Wit-Russisch-Russische grens, aan deze grens geen identiteitscontroles zouden plaatsvinden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen kunnen verklaren of weerleggen.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel is niet geschonden.

2.9 Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en vraagt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Volgens verzoeker staat het vast dat hij in geval van terugkeer naar zijn land opgesloten kan worden, alleen al omdat hij het uitreisverbod niet nageleefd heeft; hij verwijst verder naar de reeds aangehaalde informatie over onmenselijke situaties in de gevangenissen en een arrest van het EHRM.

Verzoeker werpt ook de schending op van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 4, §1 van de richtlijn 2004/83/EG.

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ten kwade het onderzoek te hebben beperkt tot de feiten van 2010 zonder in te gaan op mogelijke eerder contacten met de autoriteiten. Bovendien werd bij het verhoor op het Commissariaat-generaal volgens hem niet diep genoeg ingegaan op de wijze waarop hij politiek actief werd, noch over de verdwijning van zijn zoon. Volgens verzoeker hadden vragen daaromtrent belangrijke informatie kunnen opleveren; hij vraagt derhalve de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.10. Wat betreft de aangevoerde schendingen van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 4, §1 van de richtlijn 2004/83/EG, verwijst de Raad naar zijn motivering supra.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten beroept als voor zijn vraag om erkenning van de vluchtelingenstatus.

Inzake zijn asielmotieven werd echter besloten dat verzoeker deze niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4, §2; a. en b. van de vreemdelingenwet dat een geloofwaardig relaas vereist.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4, §2, a. en b. Immers, daar waar verzoeker verwijst naar de reeds aangehaalde informatie over onmenselijke situaties in de gevangenis, benadrukt de Raad wederom dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat wat verzoeker betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad merkt nog op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend. Artikel 48/4 van voormelde wet is niet geschonden.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 6 mei 2011, in het bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond

met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE